

PHẦN XV

Sáng, Phong ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc rồi quyết định gọi Thúy Ngọc vào:

- Em ngồi đi!

Thúy Ngọc rụt rè nhìn anh:

- Anh cần lấy bản hợp đồng à?

Phong khoát tay:

- Không phải. Anh có chuyện muốn nói với em.

Rồi anh châm cho mình điếu thuốc, Ngọc cứ nhìn theo từng cử chỉ của Phong. Thái độ của anh làm cô phải rụt rè. Phong đứng lên bước về phía cửa sổ:

- Bắt đầu ngày mai em qua phụ thằng Bình đi!

Thúy Ngọc sững sờ nhìn anh:

- Sao lại như thế? Em đã làm sai chuyện gì?

- Không phải, anh làm vậy chỉ muốn tốt cho em thôi.

Thúy Ngọc rung rung nước mắt:

- Có phải vì chuyện đó mà anh làm vậy không?

Phong thẳng thắn gật đầu:

- Nếu cứ giữ em thế này thì sẽ khó xử cho cả hai. Đúng là đêm đó anh hơi ngạc nhiên nhưng chỉ có vậy thôi không khác hơn. Đừng hi vọng gì ở anh, em hiểu không?

Thúy Ngọc khóc lặng lẽ trong cảm giác bẽ bàng:

- Em biết em có tình cảm như thế là không đúng và cũng không hi vọng sẽ được anh đáp lại. Em chỉ có một ước muốn là được làm việc cùng anh thôi.

Phong hơi quay đi, dù không yêu, anh cũng không thể đứng dưng trước tình cảm sâu sắc của cô đối với mình:

- Anh không cho phép mình làm khổ em như vậy. Anh để em đi làm muốn tốt cho em đó.

Thúy Ngọc đứng dậy, vô tình cô đối diện với Phong:

- Anh sắt đá lắm, em đã tự hỏi mình có gì thua Hoàng My chứ? Thậm chí thời gian bên anh, em còn hơn hẳn cô ấy. Tại sao thế Phong? Trả lời em, nếu không có Hoàng My, anh có đến với em không?

Phong nói thành thật:

- Không thể có điều đó được vì anh không yêu em. Xin lỗi vì anh đã quá thẳng thắn. Anh nói thật, anh rất trân trọng tình bạn của chúng ta và càng không muốn mất nó. Em hiểu không?

Thúy Ngọc bật khóc:

- Anh ác lắm.

Phong khẽ quay đi, anh rất không thích cảm giác bất lực vì không biết mình phải làm gì trong lúc này:

- Em hãy nhìn vào thực tế, em sẽ thấy anh không đáng để em đau khổ đâu.

Ngọc bắt ngờ nhào vào lòng anh, khóc nức lên:

- Nhưng em yêu anh, đừng bắt em đi nhe Phong! Em hứa sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa đâu.

Phong cố kéo cô đứng ngay ngắn:

- Em bình tĩnh lại đi! Đừng làm anh phải khó xử.

Thúy Ngọc như không còn kiềm chế, cô nhìn Phong tuyệt vọng:

- Em đau khổ lắm, anh biết không? Em rất muốn quên anh nhưng em làm không được. Càng muốn quên em lại càng nhớ nhiều hơn.

Phong thờ dãi, anh cương quyết kéo Ngọc ra. Ngọc bắt ngờ choàng tay ôm cổ anh hôn mãnh liệt. Phong chưa kịp đẩy Ngọc ra thì cửa phòng bật mở, Phong như chết sững khi thấy Hoàng My, không cần suy nghĩ, anh xô mạnh Thúy Ngọc ra:

- My!

Nhưng cô đã bỏ chạy ra ngoài, Phong đuổi gần kịp cô khi ra đến cổng, nhưng Hoàng My vừa ra tới đường thì một chiếc xe máy đã phóng thẳng tới. Phong điếng cả người khi thấy cô bị đung hất mạnh ra xa, anh lao vội đến bồng xốc cô lên, anh gọi tên cô khàn cả giọng:

- My ơi!

Mắt Phong cay sè khi thấy cả người cô bất động, trên đường đến bệnh viện, Phong cứ ôm chặt My vào lòng mà cầu nguyện.

Phong như chết lặng khi hay tin My đã có thai, và chính anh là người đã gián tiếp làm chết đứa con vừa tượng hình của mình. Mọi việc xảy ra như một giấc mơ khủng khiếp đối với Phong, anh chỉ còn biết gục đầu trong tay vì sự mất mát đó quá lớn trong cuộc đời mình. Mấy ngày sau đó, Phong vẫn không được gặp Hoàng My vì mọi người sợ anh gặp cô sẽ xúc động mạnh. Phong chỉ được phép đứng ngoài cửa phòng cô chứ không được vào. Anh muốn nhìn thấy cô vô cùng dù chỉ một chút để thấy yên lòng. Cửa phòng bật mở, bà Hoàng bước ra:

- My sao rồi mẹ?

Bà Thái Hoàng thở dài, nhìn thấy Phong hốc hác như thế, muốn trách bà cũng không nữa:

- Nó ngủ rồi!

Phong nhìn bà như van xin:

- Con có thể vào được không? Chỉ một lát thôi, con sẽ không để cô ấy gặp đâu.

- Con vào đi!

Phong mừng rỡ, anh thầm cảm ơn bà. Không hiểu sao tay Phong hơi run khi mở cửa bước vào, anh nghe tim mình quặn thắt lại khi nhìn My xanh xao nằm trên giường bệnh. Phong ngồi yên bên cạnh cô, anh sợ mình sẽ làm cô thức giấc dù là một tiếng động nhỏ. Thật lạ, tuy bị tai nạn nhưng gương mặt cô không có một vết trầy xước nào. Phong cứ ngồi như thế để nhìn My, anh đưa tay vuốt những sợi tóc trên má cô, nghĩ đến anh và cô vừa mất một đứa con, Phong lại thấy đau đớn kỳ lạ. Một lúc sau thì bà Hoàng vào, Phong đành miễn cưỡng đi ra vì sợ cô thức giấc sẽ thấy anh. Bằng mọi cách, Phong sẽ giải thích cho cô hiểu nhưng anh biết không phải là bây giờ.

Một tuần sau thì Hoàng My xuất viện. Phong quyết định gặp cô để nói chuyện. Thấy anh, Hoàng My nhìn dừng dưng.

- Anh có thể nói chuyện với em không?

Hoàng My quay nhìn ra ngoài, thái độ rõ ràng không muốn tiếp xúc.

- Anh muốn em tin vào những gì anh nói. Ngày hôm đó, anh...

Hoàng My ngắt lời anh:

- Tôi rất mệt và không muốn nghe anh nói bất cứ điều gì. Anh về đi!

Phong vẫn kiên nhẫn thuyết phục:

- Hôm nay anh muốn hai đứa nói chuyện rõ ràng với nhau. Anh khẳng định một lần nữa, anh và Thúy Ngọc không có gì cả. Sự việc em thấy là không đúng như em nghĩ đâu. Hôm đó cô ấy quá xúc động nên không kiềm chế Anh cũng bị bất ngờ trước hành động của Thúy Ngọc.

Hoàng My nhếch môi lạnh lùng:

- Anh đã giải thích và tôi cũng đã nghe. Anh có thể về được rồi.

Phong nhìn cô đăm đăm, cách nói chuyện thật không giống cô:

- Đừng cư xử như vậy My! Anh không có lỗi, chỉ có lỗi là anh quá vô tâm với những gì xung quanh mình. Anh đã không nhận ra tình cảm của Thúy Ngọc sớm hơn để hôm nay phải chịu hậu quả thế này. Chúng ta đã mất một đứa con, nếu bây giờ anh mất em nữa thì cái giá anh phải trả thật sự là quá đắt.

Hoàng My quay lại nhìn Phong:

- Lúc trước tôi cũng đã rất tin anh, cuối cùng thì sao? Lúc tôi biết mình sắp được làm mẹ thì cũng là lúc tôi mất nó. Tôi đã giết con mình.

Nói rồi cô bật khóc, không kềm được, Phong ôm chặt cô vào lòng, nhưng My đã cương quyết đẩy anh ra:

- Bây giờ tôi chỉ muốn được bình yên. Tôi xin anh đây! Tôi không thể sống như trước sau những gì đã xảy ra.

Phong nhìn cô đau khổ:

- Em bình tĩnh đi! Anh hứa sẽ để em yên tĩnh một thời gian nhưng anh mong em sẽ suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định bất cứ điều gì giữa chúng ta. Anh sẽ không để em rời xa anh đâu, hãy nhớ điều ấy giùm anh.

Hoàng My vẫn khóc nức nở, Phong muốn ôm cô thật chặt và lòng nhưng lại không thể và chỉ biết đứng yên nhìn cô khóc. Cuối cùng không kềm được, anh cúi xuống hôn môi cô một cách mãnh liệt, Phong thì thậm đến mức không nghe được:

- Anh yêu em lắm, duy nhất chỉ mình em.

Hoàng My lùi ra xa, cô đưa tay quệt ngang môi mình:

- Đây là lần cuối cùng tôi cho phép anh làm thế. Tôi mệt lắm, anh có thể ra ngoài không?

Phong mím môi như cố kiềm chế

- Để anh đưa em về nhà mẹ.

- Không cần đâu. Lát nữa mẹ tôi sẽ đến đón.

Phong không nói gì, chỉ lặng lẽ thu xếp đồ đạc cho cô. Lát sau thì bà Thái Hoàng vào:

- Con đến lâu chưa?

Phong đỡ đồ trên tay bà:

- Dạ cũng hơi lâu. Để con đưa mẹ và My về nhà.

Bà Thái Hoàng gật đầu:

- Cũng được.

Phong đưa My về nhà ba mẹ cô, tự nhiên anh có cảm giác như là sự chia tay vĩnh viễn, chỉ nghĩ thôi, Phong đã nghe đau khổ một cách sâu sắc. Nếu điều đó thật sự xảy ra thì cuộc đời anh đúng là đen tối. Đến nhà, Phong tự tay đem đồ của cô lên phòng. Anh đưa mắt nhìn căn phòng ngày xưa của vợ mình, có cái gì đó quặn thắt trong anh khi nghĩ rằng điều My cần bây giờ không phải là anh và ngôi nhà hạnh phúc của hai người. Một lúc sau, Phong mới xuống phòng khách. Anh hiểu rất rõ, My không lên phòng vì tránh gặp riêng anh. Phong chào ông bà Thái Hoàng rồi lặng lẽ ra về. Sự cô đơn tràn ngập trong lòng Phong, anh ước sao một lần thôi Hoàng My hiểu được tâm trạng của anh bây giờ.

Phong cho xe chạy về công ty, vừa bước vào phòng, anh đã gặp ngay Thúy Ngọc ngồi đợi. Anh nhìn cô lạnh lùng dù thế nào đi nữa anh cũng không thể thanh thản khi đối diện với cô. Cái giá anh phải trả cho tình yêu mù quáng của Ngọc thật sự là quá đắt. Phong ngồi xuống bàn nhìn cô im lìm. Thúy Ngọc rút rì đưa cho anh lá đơn xin thôi việc.

- Em xin lỗi, không ngờ vì một phút không kiểm chế của mình, em lại gây ra hậu quả như thế.

Phong châm cho mình điều thuốc:

- Cảm ơn em đã không làm anh phải khó xử. Nói thẳng ra nếu giữ em lại công ty thì cả hai chúng ta sẽ không thanh thản khi đối diện nhau, em hiểu không?

- Em hiểu.

- Anh sẽ tìm cho em một việc làm ở công ty khác.

- Không cần đâu, em đủ sức tìm cho mình một công việc phù hợp mà.

Phong gật gù:

- Cũng được.

Quý Du chớp mắt, cô hiểu khi mình rời khỏi đây, cô sẽ mất luôn cả tình bạn đối với Lâm Phong. Ngọc còn lạ gì tính cách của anh và cô thấy đau khổ đến se sắt.

- Em sẽ gặp Hoàng My để giải thích, anh yên tâm đi!

Phong khoát tay:

- Không cần đâu, chuyện gia đình anh tự biết sắp xếp, em nên quên đi.

- Hãy chuyên lời xin lỗi của em đến My.

Phong gật đầu, Thúy Ngọc hơi quay đi, cô khóc lặng lẽ:

- Em về đây!

Nói rồi cô đi như chạy ra khỏi phòng, Phong thờ dài nhìn theo, dù rất cố gắng anh vẫn không thể tha thứ cho hành động của cô mà hậu quả gây ra thì thật khủng khiếp.